

„Rändajate ränkraske teekond läbi Balkani Euroopasse” – Associated Press

Lääne-Aafrikast pärit rändajad püüavad jalgsi mööda raudteed parema eluni jõuda. See on ebaseaduslik teekond, pikitud hädasohtudega. Kõrvale tuleb hoida mitte üksnes rongidest, vaid ka politseist. Nad riskivad, et alustada uuesti, otsida Lääne-Euroopas tööd.

„Enamik meist on Aafrikast ja meie mandril on palju probleeme. Kehval järjel majandus, halb poliitika, vilets töö... diplomi võid saada, aga tööd ei leia.”

Fidel Castro Chimana (tema vanemad Kongos olid tulihingelised kommunistid) on üks 43-st mehest, naisest ja lapsest, kes on maksnud umbkaudu 500 dollarit, et pääseda nn Lääne-Balkani marsruuti pidi Euroopasse.

Paljud neist tunnevad, et neil ei ole valikut. Hilarion Charlemagne Elevandiluurannikult on alles hoidnud mobiiltelefoni SIM-kaardid igast riigist, kust ta on püüdnud Euroopasse pääseda.

„Me teame, et piiri ületades rikume seadust, me mõistame seda. Kui sisened riiki salaja, tunned end kurjategijana, seda tunnet ei saa kirjeldada.”

Teekond algab Thessaloniki sadamast Kreekas. Rändajate ebaseaduslikult üle piiri toimetaja juhib neid kõrvalisi teid pidi läbi Kreeka. Ta lubas Associated Pressil nende teekonda jälgida tingimusel, et talle tagatakse anonüümsus. Nad sisenevad ebaseaduslikult Makedooniasse ja liiguvad edasi Serbia piirile. Siit viib teine inimkaubitsejate rühm nad Ungarisse. Ungari on otsustava tähtsusega, kuna kuulub Euroopa Liitu. Siit pääsevad rändajad ilma viisata edasi rikastesse riikidesse, nagu Saksamaa ja Prantsusmaa.

See on vaevarikas teekond... ja mitte kõik ei jõua kohale.

„Naised kõnnivad, vanad mehed, vanad naised, nad kõik kõnnivad. Aga mina? Hea küll! Mina olen veel noor, mina jaksan käia [naerab].”

Kamerunist pärit 34-aastane Mireille Djeukam on püüdnud juba terve aasta jõuda oma abikaasa ja tütre juurde Pariisi. Sellepärast riskib ta nüüd koos oma 10-kuuse poja Christianiga ette võtta jalgsirännaku mööda raudteerööpaid. Üle logisevate sildade ja pikki kilomeetreid mööda põliseid karjuste radu. See on tema jaoks raske.

„Teekond on olnud väga raske, liiga raske. Kui ma oleksin teadnud, kui raske see on, ma ei oleks tulnud. Ma lihtsalt ei suuda niiviisi kõndida.”

Tavaliselt võtab üle 300-kilomeetrise teekonna läbimine kuus kuni kaheksa päeva, kuid seekord kulub palju rohkem aega. Rühm on suurem. Naised ja lapsed ei suuda käia nii kiiresti kui mehed ja ilm on läinud halvemaks.

„Kuidas magasid?”

„Ära küsi! Külma on!”

Üha suurem kurnatus ja toidunappus kasvatab pingeid. Charlemagne loeb Vana Testamendi liibi raamatut... Hea valik! Tema kannatlikkus pannakse proovile, kui Malist pärit Miriam Tore süüdistab teda oma seljakoti varastamises. Charlemagne kinnitab, et tema seda ei teinud.

Makedoonias liigutakse enamasti öösel, et vältida kinnipidamist, kuid see toob kaasa uued ohud. Tuleb hoiduda autode eest tiheda liiklusega maanteedel ja kõndida läbi Makedoonia linnade, kui rööpad sinna viivad. Veleši linna sisenemine osutub aga liiga suureks riskiks. Enamik rühmast peetakse kinni ja saadetakse tagasi Kreekasse. Kolmteist rändajat pageb ja ainult kümme neist jõuab Serbiasse.

Mireille Djeukam oli liiga kurnatud, et edasi liikuda. Ta jäeti koos pojaga kirikusse. Nüüd on mõlemad tagasi Ateenas. Neil ei ole ei raha ega plaani, et lähemal ajal uuesti katsetada.